

opusdei.org

Pošla sam u potragu za ljepotom i pronašla Boga

Josefina Calvente, arhitektica,
Argentina U tom sam trenutku
učinila gotovo sve što sam
željela, ali osjećala sam se
isprazno.

29.08.2013.

Bilo mi je dvadeset i pet godina kada
sam spakirala torbe i otišla u
Valenciju, Španjolska. Isprika mi je
bila ta da sam htjela nastaviti sa
studijem arhitekture. Kažem

„isprika“, jer mi je pravi cilj bio samo pobjeći, kamo god. Nisam bila sretna i trebala mi je promjena. Nikada nisam ni zamišljala da bi to mogla biti tako velika promjena.

Put koji je zarastao

Rođena sam u kršćanskoj obitelji. Imam sjećanje na moljenje krunice s bakom i donošenja cvijeća pred sliku Blažene Djevice Marije subotom. U svojim zapisima pronalazim neke fraze iz Evanđelja za koje se ne sjećam da sam ih zapisala. Također sam u ladici pronašla i knjigu *Put svetog Josemarije* koju sam valjda čitala dok sam bila djevojčica, ali očito bez razumijevanja.

Na zadnjoj godini fakulteta osjetila sam želju za služiti Bogu, ali, paradoksnno, u isto sam vrijeme osjetila i potrebu da budem vrlo u svijetu.

Tijekom godina na Sveučilištu, stvari su krenule nizbrdo. Živjela sam sama i imala sam potpunu slobodu. Nisam imala razloge, nisam znala dovoljno o vjeri kako bih ostala jaka u onome u što vjerujem. Nisam zapravo namjeravala prestati prakticirati svoju vjeru, ali bez razmišljanja o tome jednostavno sam je zapustila. Prošle su brojne godine bez odlazaka na Ispovijed, mnogi mjeseci bez odlaska na Svetu Misu. Navike koje sam stekla kao djevojčica su se istopile i jednog lijepog dana sam shvatila da sam okrenula leđa Bogu potpuno. Put je zarastao.

U potrazi za više

Ali Bog me je potražio na svoj način, preko stvari koje su mi jako značile i za koje se činilo da s Bogom nemaju baš nikakve veze. Uvijek se sjećam savjeta moje bake: „Uči, uči, uči.“ Odlučila sam diplomirati arhitekturu. Kako sam napredovala

kroz studij, počela sam osjećati neprestanu potrebu za izražavanjem, za prenošenjem nečega dubljega, za otkrivanjem ljepote, traženjem sklada, reda i kompozicije. Duboko u sebi sam znala da postoji nešto što trebam otkriti, nešto potpuno skriveno mojim očima. Odlučila sam to potražiti i svim se srcem dala na studiranje.

Tijekom tih godina jedan mi je prijatelj rekao: „Ti puno sanjaš, ali zapravo ništa ne poduzimaš.“ I dodao je: „Kada gledaš u Nebo, zahvaljuješ li Bogu?“ S tim dvjema frazama, uvjereni kako moram otići kako bih se promijenila, otišla sam u Španjolsku. Bila sam sigurna u samo dvije stvari: željela sam učiti kako bih drugima mogla pomoći pa sam upisala doktorat vezan za izgradnju društvenih domova i održivog razvoja; i željela sam zahvaliti Bogu. Nisam imala pojma što da u vezi toga poduzmem.

Pošla sam u želji da otkrijem svijet i da osjetim slobodu jer mogu raditi što god želim. Slijedeći taj impuls, vrijeme koje sam mogla odvojiti od svojeg učenja za doktorat posvetila sam putovanjima. Vodila me je želja za pronalaskom načina na koji se umjetnost i arhitektura mogu uskladiti. U isto vrijeme nisam propuštala ni jednu priliku za dobar provod. Na grčkom otoku Mikonos, na samom kraju dana za kojeg bi svatko rekao da je bio savršen, sjećam se da sam se pitala: „Dakle, to je sloboda?“ U tom sam trenutku učinila gotovo sve što sam željela, ali osjećala sam se isprazno. No, nastavila sam tražiti.

Tražila sam u Maroku sa svojom prijateljicom Deb iz Brazila i pitali smo recepcionara u hotelu kako Muslimani mole te možemo li otići u džamiju odjevene kao muslimanke. Rekao je da bi to bio manjak poštovanja, ali da možemo ustati u

pet sati ujutro kada se on moli na terasi. Tražila sam u Veneciji, diveći se njezinoj arhitekturi i svemu što je čovjek sposoban učiniti. Tražila sam i u Lanzarotu i Milanu i na tisućama drugih putovanja s ljudima koje sam srela i scenama koje sam otkrila... i još sam jednom bila opomenuta: „Ti si samo neozbiljna,“ rekla mi je prijateljica iz Kolumbije. Bila sam shrvana. Shvatila sam da stvari činim krivo, ali jedino što nisam mislila jest to da sam neozbiljna. Iako, bila je u pravu: nisam postizala svrhu svoga puta, a to je bilo da se promijenim, da dam svojem studiju socijalnu dimenziju i da pronađem dublji smisao onoga što činim. I, hvala Bogu, u tom je trenutku netko došao potražiti me.

Raskrižje

Nazvao me ujak koji živi u Madridu. Ponudio mi je razgovor za posao kod jedne arhitektice koju je poznavao.

Još me je par mjeseci dijelilo od završetka mog doktorata. Nisam oklijevala, odmah sam otišla.

Arhitektica što ju je moj ujak poznao zvala se Loreto. Čim sam ušla u njezin studio shvatila sam da sam na pravom mjestu. Način na koji je studio bio uređen; projekti na kojima su radili; njihov pristup poslu; te najviše, Loretina toplina. Odmah sam se osjećala kao da sam došla doma, i htjela sam istog tog trenutka ostati raditi. „Trebaš čekati jer ću 15.srpnja ići na Camino de Santiago,” rekla mi je. Camino de Santiago! Do tog ću dana baš završiti svoj studij. Bila je to jedna od stvari na mojoj listi što sam ih još trebala napraviti, a jedina stvar zašto to još nisam napravila jest ta da nisam imala s kim ići. Pitala sam Loreto mogu li ići s njom, i pristala je samo tako. Sve se za mene razvilo prilično nevjerojatno – istog sam dana našla posao i prijatelja za poći na Camino

de Santiago. „Ovo je dio mog putovanja kada treba zahvaliti Bogu“, pomislila sam. Ali Bog je imao veće ideje, a u ovom me je trenutku mogla putovanja osvojio.

Daj da zamrzim grijeh

Sjela sam na bus sa skupinom od oko četrdeset djevojaka. Mnoge od njih išle su na aktivnosti koje je organizirala Alsajara, sveučilišni centar kojeg vodi Opus Dei. Shvatila sam da je i Loreto također član Opusa Dei. Nisam znala puno o Opusu Dei, ali to mi nije smetalo, jer sam upravo postizala svoj cilj odlaska na Camino de Santiago. Jedino me to zanimalo.

Stali smo kod jedne farmerske škole koja je također korporativno djelo Opusa Dei. Tog mi je prvog dana netko rekao da je tu i svećenik kod kojeg se može ispovjediti. Ugledala sam otvorena vrata ispovjedaonice i odmah sam ušla. Ono što sam

godinama odbijala učiniti, sada je bila apsolutna potreba. Sljedećeg je dana svećenik cijeloj grupi održao meditaciju. U jednom je trenutku rekao nešto što mi se sljedećih dana neprestano vraćalo u misli: „trebamo mrziti grijeh.“ Zatekla sam se kako to ponavljam u sebi: „Daj da zamrzim grijeh...“ Molila sam, preklinjala sam Boga da mi pomogne da ove riječi postanu istina u mom životu. Molila sam mu se da mi pomogne promijeniti se, što je i bio razlog mog dolaska u Španjolsku. „Daj da zamrzim grijeh...“

Imali smo priliku svakoga dana ići na Misu. Za mene je Misa bilo nešto što postoji samo nedjeljom, nisam čak ni znala da je ima običnim danima.

Nisam znala za zahvaljivanje, onaj intimni trenutak s Gospodinom nakon što ga primimo u Euharistiji. Bila sam iznenađena načinom na koji su druge cure kleknule pred Svetohraništem. Nisam mislila da je

to pretjerano, divila sam se tome i željela sam to i sama učiniti. A u isto sam vrijeme osjećala da je sve to previše za mene i nisam se mogla s time nositi. Mislila sam da ću ponovo pasti u svoju uobičajenu rutinu i da neću biti sposobna promijeniti svoj život.

Konačno smo stigli u Santiago de Compostela i ušli u Katedralu. Jedna po jedna tradicionalno smo zagrlili kameni kip apostola Jakova. Kada je došao moj red snažno sam ga zagrlila i još snažnije molila: „Daj da zamrzim grijeh.“

Tamo gdje se sastaju nebo i zemlja

Počela sam raditi i dobre se sprijateljila s Loreto. Dijelile smo ideal pronalaska ljepote u arhitekturi. Naučila me ujediniti tu potragu s dobro odrađenim poslom. U isto smo se vrijeme jako zabavljale, vozeći se na motoru dostavljajući nacрте ili posjećujući umjetničke

izložbe. Išle smo u šetnje, razmatrajući. Čudile smo se tome što Bog čini i što čovjek tomu doprinosi. Loreto me je vodila Bogu bez da sam ja to čak i shvaćala.

Pronaći Boga skladno u mom poslu došlo mi je sasvim prirodno, i shvatila sam da je to upravo ono što tražim. U to sam vrijeme pokušavala tako i živjeti, u Božjoj prisutnosti. Budući da sam većinu svoga djetinjstva provela na selu, mislim da mi je to omogućilo bolju kontemplaciju. I tako sam po prvi puta shvatila što je zapravo sveti Josemaria mislio kada je napisao: „Čini se, djeco moja, da se nebo i zemlja sastaju na horizontu. Ali ne: oni se istinski stapaju u vašim srcima, kada posvećujete svoje svakodnevne živote.“

Malo po malo sam izgubila strah da neću biti u stanju održati ovu promjenu u svom životu, jer sam

shvatila da je ovaj novi život zapravo izvorni. U svakom slučaju, shvatila sam da u ovom novom stupnju trebam puno pratnje i pronašla sam je u kršćanskoj formaciji koju nudi Alsajara sveučilišni centar.

Od privlačnosti do odluke

Dok sam radila u Granadi, živjela sam sa svojom rođakinjom u selu Monachil u predgrađu. Zbog vremena koje mi je trebalo za putovanje nije mi bilo lako ići na satove formacije u Alsajaru, ali zaista su mi bile potrebne meditacije, učiti više o vjeri, vrijeme provesti u molitvi... i iznad svega, Misa: nisam mogla živjeti bez Mise. Sjećam se jedne večeri kada smo rođakinja i ja sudjelovali na vježbama joge što su ih hipiji organizirali na gradskom trgu. Odjednom sam čula crkvena zvona i nisam mogla izdržati – to je bila Misa! Bez objašnjavanja, ustala

sam i otrčala u crkvu. Misa je upravo počinjala i ostala sam na njoj.

Iza te moćne privlačnosti nešto se skrivalo, ili radije Netko. Više nisam mogla zamisliti svoj život bez Boga. To sam osobito primijetila kada sam otišla u Istanbul. Zaista sam se tome veselila, jer me je islamska arhitektura privlačila i ostaci onoga što se nekada zvalo Konstantinopol. Ali razočarala sam se: džamije su bile zaista prekrasna mjesta za molitvu, lijepo uređene – ali bez Boga. Antička bazilika Aja Sofija, isprva crkva, potom džamija, a sada muzej, bila je bez smisla. Središte moje pozornosti više nisu bile građevine nego Onaj tko u njima počiva.

Sa svim tim nutarnjim iskustvima mogla sam osjetiti da Bog od mene nešto želi, ali nisam znala što. Mislila sam da bi poziv u Opus Dei za mene bila čast koju ne zaslužujem, ali bilo je jasno da je o put kojeg mi je Bog

zacrtao. Tako sam 11. veljače, 2011., pisala Prelatu sa zahtjevom ulaska u Djelo.

„Dobro putovanje“

Dok hodočasnici hodaju po Camino de Santiago, tradicionalno na različitim točkama puta dobivaju certifikat kojim se potvrđuje da su hodali toliko dugo do grobnice Apostola. *“Buen camino! Sretan put!”* kažu ljudi koji ti izdaju certifikat.

Bila sam na „dobrom putovanju“, mislim si dok ponovo u sjećanju prolazim svoje putovanje. Moja potraga za ljepotom, moja želja za služenjem drugima, moja strast za arhitekturom, usklađivanje rada i kontemplacije, potreba koju sam osjetila za Bogom... i na kraju svega, poziv za potpuno predanje. Kada sam susrela Opus Dei, Bog je na sve ovo lupio svoj pečat potvrđujući da me je on cijelo vrijeme vodio na ovom „dobrom putovanju“.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/posla-sam-u-potragu-za-
ljepotom-i-pronasla-boga/](https://opusdei.org/hr-hr/article/posla-sam-u-potragu-za-ljepotom-i-pronasla-boga/) (30.03.2025.)